

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 705. Ioannis Pap. VII. Annus 1. Ivst. Rhin. Iter. Imp.
Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

V. PECCATOR DISPICENS CONNITENTIAM.

Enim autem, inquit, quidam temporibus Cœcili, qui post Edictum regnanti, vi in latro habuit, atque officio militari possidet, sed quantum pro industria exteriori Regi placens, tantum pro interna summe negligentia displicens. Admonet ergo illum scilicet, ut confiteretur & emendaret ac relinquere scelera sua. Quisquam subito morte supervenit tempore inveniendi & emendandi periret. Verum ille, licet frequenter admonitus, pernebat verba salutis, seque tempore sequenti penitentiam, animum esse promittentem. Inter hæc tacitus infirmitate decidit in lectum, atque acris capiti dolore torqueri. Ad quem ingressus Rex, diligebat enim eum, multum hortabatur, ut vel tunc, antequam moreretur, penitentiam ageret commissorum. At ille respondit non se tunc velle confiteri peccata sua, sed cum ab infirmitate resurgeret, ne forte exspiraret cum sibi sodales, quod timore mortis faceret, quæ ipsos facere voluerat: fortiter quidem (ut sibi videbatur) locutus, sed miserabiliter, ut postea patuit, idem omnia fraude scilicet.

VI. HORRIBILI VISIO IMPONENTIS.

Quamque morbo ingravescente, demum ad eum visitandum accedendum Rex iniret, clamavit stragem miserabili voce: Quid vis modo? Quid hæc venisti non enim mihi aliquid vitæ salutis potui ultra conferre. At ille: Noli, inquit, ita loqui: vide, ut sanum sapias. Non inquit, insano, sed resipiam mihi conscientiam tertio pro oculis habeo. Et quid, inquit, hoc est? Puto ante, inquit, intraverant domum hæc duo pulcherrimi iuvenes, & referunt utraque, unus ad caput, & unus ad pedes: protulit, unus libellum perfoliaturum, sed viderunt modicum, ac mihi ad legendum dedit, in quo omnia, quæ viximus bona fecerim, intus scripta reperit, & hæc erant: Numquam peccavi. Recipere ut edicem, neque aliquid mihi dicebant. Tunc subito super me cecidit malus horum, & horrende non vultu spirituum, dominum, hanc & exterius obsequi, & unum maxima ex parte refidens implere. Tunc illi, qui & obscuritate tenebrosa facti, & privatis sedis major intendebatur coram, profrensus codicem horrenda rursus, & innotuit innotuit, & ponderis penè importabilis, usque vix esse scilicet, hanc mihi ad legendam dedit. Quam cum legisset, inveni omnia scelera, non solum quæ opere, vel verbo, sed etiam quæ tenentur in cogitatione peccavi, manifestissime in eo tetra esse scripta laterent. Dicebat, ad illos, qui mihi assiderant, verba hæc: & præclaros: Quid hæc scilicet, si non certissime, quæ a noster est illi? Respondit: Verum dicitur accipere, & in omnibus damnationis vestre dedit. Quæ dicit, statim dissipaverunt.

VII. MURIBRAN DVI EXE RITV IM POIN TENTIL.

Surgenteque duo nequissimi spiritus, habentes in manibus furcas, perierunt me, unus in capite, alius in pede, qui videlicet modo cum magno tormento irrepant mea viscera in interiora corporis mei, & vix ad intem perierunt, moritur, & parat ad rapicidum me denotabat in inferni clausura pertrahat. Sic loquebatur miser dissipans, & non multo post defunctus, penitentiam, quam ad breve tempus cum fructu venis facere superstiti, in aeternum sine fructu penis subditus facti. hæc de horribili vita Bedæ, singulari interpretatione declarans, & in testimonium S. Gregorij Papæ auctoritatem adducit, atque ad finem hæc habet: Hanc historiam sicut à venerabili Antifone Pechetino didici, simpliciter ad salutem legentium, sine additionibus, narrationem esse putavi, hæc ipse, tantam rem tanti viri plane sanctissimi, de quo superius diximus, testimonio firmatam relinquens.

VIII. O. NIA. CONGRVA. VEL. TATE. a. Apu. 16. b. E. 6. 1. 1. c. H. 1. 1. 1. d. H. 1. 1. 1.

Sed quid habet, quod fidem excedat, vel sit incongruum veritati? Nonne hæc omnia in textu divinis literis sunt prædicta? nempe a: Opera illorum sequuntur illis, vel b: Qui fuerit homo, hæc recipiat. Nonne & prædixit Dominus, quod in die illa de omni verbo otioso rationem homines reddere sine? Nonne & peccata scripta stylo ferrea in vngue adamantino Propheta & testis est? Nonne codices esse scriptos sine bonis, sine malis operibus, æque Deus & Ioanni olim ostendit? Nonne tradit totorum fontes pariter Dominus f. dixit in Evangelio? Nonne hæc omnia eveniunt & sic die obitus de adversariis spiritibus exactoribus sanctus Cyrillus Alexandrinus in tractatione illa de egressu anime totidem fere verbis testatum reliquit? Audiant, qui sibi nimis prudentes, male sibi consilij ista deident, Dominum comminantem g: Ego quoque in interitu vestro video & subscannabo. Præfecit idem Rex eadem visione plurimum, quippe quæ t-

g. Præ. 1.

li vita innocens ac motibus sinceris existeret: prosequenda nihilominus delictorum suorum plenam diligentia, exemplum priorum Regum, Romanum idem Beda in epitome tradit) anno sui regni sexagesimo abdicans se, peregrinatus est ad sancta limina Apostolorum.

Sed ubi audiam à sanctissimo viro idem Beda de lit visionem, aliam, quam ipse se novisse testatur, non subijcit istis verbis b: Non autem ipse sciret, quomodo non esset, cum etiam nomen, si hoc aliquid prodesset, dicitur, postquam in monasterio nobili, sed ipsi quædam rationem. Corripitur quidem scilicet à fratribus ac magistris suis, atque ad castigatorem vitam converti admonetur. Et quædam dicit non nisi poterat ablati tunc ab eo longinquitate & operum ipsius exteriorum: erat enim fabrica artis forensis, in qua hæc autem multum etiam, & cetera vix remissum dicitur: magis, in officio suo dicitur, referre, quam ad plerumque arandum in Ecclesia, audientem, tam factum videri, ut concurrete confusur. Vnde dicitur, quod in hoc quædam, quia quoniam vult Ecclesia cum ipse hanc videri, necesse habet in tantam infirmitate suam lanam in trolu.

Percessit enim languore, atque ad extrema perditus, præter fratres, & multum in ore sui de amato diligenter exhortari, ut videret in seris apertis, & Satanam innotuit in profunditate: Capbam quoque, non cetera, qui occiderunt Dominum, extra cum flammis vltimum contralatum: in quædam rursus inquit, heu, misero mihi locum affixi æterna perditionis infernum. Audientes hæc fratres, cuperunt diligenter exhortari, ut tunc postquam alicui in corpore penitentiam ageret, respiciat in desperant: Non est mihi modo tempus penitentiam, cum in infernum iudicium meum iam esse confitem. Tunc dicit, quod saluti obijt, & corpus eius in vltimum est monasterio hanc hanc, neque aliquis pro se vel missis fecerit, ut plerumque dicit, ut tunc ore prægnantibus, hæc tenestis gelæ ferre, de qua subdit idem Beda:

O quam grandi dysgonia dicitur Domini hanc & nobis, Beatus protomartyr Stephanus i passura mecum, ut dicitur, videri caelo apertis, & videri gloriam D. & I. E. F. flammam à dextris D. & vbi erat futurus spiritus sanctus, in vltimo mentis ante mortem, quo tunc occidit, nisi, & cetera, ubi scilicet illi tenebrosæ mentis & alicui, innotuit morte, in illi opera tartara, videri damnationem diaboli & separatum vultu etiam innotuit emertali carcerem, qui innotuit in ipse desperata salute periret, sed vultu, qui hanc vultu, tunc saluti sine perditione redigatur. Tunc est hanc per se penitentia Bernouinum, ac longe latè, ostentum, notis, ad agendum & non diffidendum scilicet hanc penitentiam pronocant. Quod vultu ex hanc etiam vultu, hæc literarum, hanc quæ Beda, qui plane confertur esse notantur us, quæ à Sancto Gregorio in vultu gis scripta reperitur.

IESV CHRISTI ANNO 704. IOANNIS PAP. VII. IVST. RHIN. ITER. IMP. A. ANNI 7.

ERTINGENTESIMVS quinquagesimo Indictione rema Datell annis, quo Ioannes Sextus Romanus Pontifex ubi fecisset annos tres, menses duos, atque dies duodecim, moritur die decima Ianuarij. De quo, præter alios, suis certis temporibus cõsignata, hæc Anabaptistæ habent. Hic fuit in basilica Beati Andrea Apostoli, qui pater vultu dicitur Beati Petri Principis Apostolorum, a latrone occisus, super altare Ecclesie Sancti Marci cooperitum fuit, & in basilica B. Pauli Apostoli inter columnas altaris dextra laevaque alba.

g. Præ. 1.

704. *Pro synodo unam, Dico non dico: sicut autem per*
sancti Episcopi quondam. Qui etiam scriptus est ad R.
perum Apolloniam. Et essent Episcopi mensi unum, diei
et nocte, hucusque Anastasius. Ex cuius sententia pa-
trater loquitur, eius successorem creatum esse hoc eodem
anno die prima Martii. Fuit iste Ioannes, eius nominis
septimus numeratus, natione Grecus, ex parte Platone
genitus.

II. *Incredibiles petisicias fuisse Grecorum artes, qui-*
bus non sunt tibi subiecte (si licuisset) Romanam Eccle-
siam. Quod etiam confirmationi Romani Pontificis
sibi tyrannice usurpate tandem renunciant Imperato-
res, huc advenit alia via eidem Romane Ecclesie do-
centes, agentes nimirum, ut in collegium S. Rom. Eccl.
Caudanalium allegarentur Orientales, qui etiam, opera
Extrethorum adiuventes, citarentur Romani Pontifices.
Hinc videtur, post Benedictum Pontificem, Iohannem
Quintum Syrac natione creatum successorem, deinde
Canonem Thracem, postea Sergium Syrum, Iohannem
deinde Grecum patres ordine Sexum dicit, inde hinc,
de quo agitur, Iohannem Septimum Iidem Grecum,
postea Sianum Syrum, & post eum Constantinum pa-
trater Syrum, indeque Gregorium Tertium Syrum etiam
non post eum Zachariam Grecum: ut apparet
inter Iohannem vixit unum Gregorium Secundum, inter-
calatum Romanam natione Pontificem.

III. *Sed quid accidit, ut que tanquam in ractu ad Deo,*
utque legum hinc eorum S. Rom. Ecclesie Cardinali-
um, & etiam Pontificis. Apostolica sedes, spiritum
patris, hinc eorum Apolloniam, iterumque adven-
tes omnes, conatus Imperatorum, et Orientalium Episc-
opi, omnes, retineantque aone in unum quidem cele-
stium. Videtur patet hinc de causa, ad eludendam eandem
conatum Imperatorum, fuisse ordinationis Cardinalium
Rom. Ecclesie hinc quentes, quo necessitate vicarent
idem Romani Pontifices Imperatorum obsequiis vol-
untatis. Sic igitur semper ipsi elusi remanent Imperato-
res, cum suos Grecos, sine alios Orientales creatos Ro-
manos Pontifices, suis ipsorum petitiis, acerrimos ad-
versarios reperirent, quos putabant in omnibus gentili-
bus fore concordis, ut de ipso (de quo est sermo) Ioan-
Septimo accessio probatur.

IV. *Videntur Iustinianus Imperator accepit Iohannem*
Grecum natione creatum esse Romanum Episcopum,
hinc ut gentiliis ad eum ordinant legatione, mittens
nimirum ad ipsum duos Metropolitanos Episcopos, ad
componendam diu agratam de nouis canonibus editis
nomine Sexce Synodi conuenerunt. Cuius rei causa
idem Pontifex hoc anno collegit Episcoporum Romae
Concilium, ex quo eosdem auditos legatos re infecta di-
mittit. Sed quid de his primum Anastasius habear, videat-
ur. aut enim: Idem Iustinianus Imperator pro Tomis, quas au-
to suo domo Sergio Apostolica memoria Pontifice Romani direxe-
rat, in quibus dicitur capitula Rom. Ecclesie contraria scripta in-
ter, duos Metropolitanos Episcopos deinde hinc, divergens per eos &
latam, per quam denominatum Pontificem veniunt & adber-
tarum est, Apostolica Ecclesia Concilium congregari, & quacumque
arsa agant, habere, & qua adversa, remouenda excluderet. hinc
Anastasia.

V. *Videntur namque eius argumenti literae & legatio fuisse*
Imperatori, ut sanctis Constantinopolitana Synodo
canones Ioannes Papa cōgregat Concilio examinaret,
de quos consentientes reserperisset Catholica disciplina pro-
bat, confirmaretque, ex cetero vero pro arbitrio rehatret.
Verum cōtra ista hinc esse petio videtur: tamen quod
non deceret maiestatem Apostolicam sedes, vel quid mi-
nimam cōspicere, quod non in legitima Synodo sanc-
tum esset, eos Ioannes nec ex parte soluit comprobasse:
ceterum (quod ab eo fieri expectabatur) nec; & oluit cō-
demnasse, ne cōueneret animam Imperatoris. Hinc est
enim quod idem Anastasius subdit: Sed Ioannes humana fre-
gisse similitudo, hinc nequequam emendans, per supradictos Metro-
policanos direxit ad Primum. hinc ipse. Nec cum eos non re-
cepisset, videtur potest conderunt.

Annal. Eccl. Tom. 3.

Non fuisse illos quidem receptos, sed ut si ipse erant
 (ut Anastasius ait) remissos ad Imperatorem, alia sunt,
 quae demonstrant: etenim si recepti fuissent, haud opus
 fuisset Iustiniano Imperatori vocare ob eam causam
 Constantinopolim (ut dicemus) Constantinum Pon-

Quod in super ad hanc Synodum spectat, inter fuit ipsi
 mitti quis ille S. Wilfridus Archiepiscopus Eboracen-

Poll quinque annos, inquit, deinde accusatus ab eodem ipso
 Rege, Altrido scilicet, & plurimis Episcopis, Praefatus pul-

Qui in modum, inquit, aequi accusatus hoc adueniens,
 mox audita ac duplicata causa & controversia utriusque parti,

VI. S. WILFRIDUS

TEMPORIS RATIO ADVERSUS S. WILFRIDUM

a Bedae l. 1. c. 10. b Bedae l. 1. c. 14.

c Bedae l. 1. c. 10.

VII. WILFRIDUS EPISCOPUS

VIII. ABSOLVITUR WILFRIDUS

citatum fuisse auditum plane conijci potest (quod eiusdem
est argumenti) causam ibi canonem ad Sextam Syno-
dum additorem esse tractatam, & proculdubio esse re-
iecta omnia, quae in Sextae Synodi Actis minime reper-
ta fuissent, sed a Graecis addita: erat enim intextum sub A-
ctis Sextae Synodi dictum sub Agathone Romano
Concilium.

IX.

WILHELMUS
DUCES
TAT. AD
HORMEN,
SID LIBE-
RAT. R.

Verum remaneant absolutum Sancti Wilfridum ad
propria prosecutionem; de ipso enim haec ibidem Beda:
Cum in Britanniam venisset, in Galliarum partes descendit, ta-
m illi infirmitate repetita, & ea crescente adeo pressus, ut ne-
que equo veli posset, sed manibus ministrorum portaretur in gra-
bata. Sed delatum in civitatem Meldun Galliae, quatuor diebus
ac noctibus quasi mortuus iacebat, halitu tantum perterritus, quia
venerat, demonstrans. Cuiusque ut sine cibo & potu, sine po-
te & auditu quatuordecim perierat, poma demum villositate
dolo, quasi de gratia expectatus fuisset, exurgens resedit, aperit
que oculos, vultu circa se horum salientium simul & sententiam fra-
trum, ac modicum suspirans, interrogavit, ubi esset. Acta pres-
byteri: qui statim vocatus intravit, & videns eum melius habentem
ac loquacem valentem, statim gratias egit. O cum
omnibus, qui aderant, fratribus. Et cum parum confidisset, ac
de seipsum iudicium, tremida aliquid tantum fabulari cepisset, iussit
Pontifex ceteros ad horam egredi, & ad aeternam praebiterum ita
loqui exorsus est: Vobis mihi modo tremenda apparuit, quam te
audire, ac silentio regere volo, donec, iam, quid de me fieri velit
DEVS. Affert mihi quidam candido praelatum habuit, dicens se
Michaelem esse archangelum: Et ob hoc, inquit, mihi sum, ut
te a morte revocem. Denavit enim tibi Dominus vitam per or-
ationes & lachrymas discipulorum & fratrum tuorum, & per in-
tercessionem huius beatae genitricis semper virginis Mariae. Qua-
propter dice tibi, quia modo quidem ab infirmitate hac seruibis:
sed paratus es, quia post quadriennem reuerens visitabo te. In
praetium vero pervenies, maximam possessionem tuam, qua tibi
oblatae sunt, partitionem recipis, atque in pacetranquillam vitam
terminabis.

X.

CONSTAT Igitur Episcopus, concilio gaudens, & DEO
gratias agens: capto, itaque in Britanniam venit. Lectu au-
tem Episcopi, quae ab Apostolica Papa advenisset, Bernoldus archi-
episcopus & dilectum quendam Rex, tunc autem Abbas, libentis-
sime iuraverunt: Qui videlicet Eduardum acutum ad se Corredum,
quem pro se Regem faceret, ante eum Episcopo fieri petiit, & impe-
travit: sed Alfridus Norfolcumborum Rex cum suscipere con-
tempserit, nec longo tempore superstit, hoc namque anno eum
idem Beda de hinc in eam esse illatum: Unde, inquit, b. salu-
tem est, ut regnante Offo filio eius, max Synodo facta iuxta flu-
vium Nidd, post aliquotum verum, partu consilium, tandem
cunctis consentibus, in praesentem sui sui receptus Ecclesia, Sicq;
quatuor annis, id est, usque ad diem obitus sui vitam duxit in pace,
hactenus Beda.

XI.

Sed ne recedamus a fertili sanctorum agro Britannia
Anglorum laboribus bene culta: hoc eodem anno, ipso ex-
ordio regni Offredi, vita sanctissimus Heddi Episcopus
Occidentalium Saxonum moritur, de quo ista habet i-
dem auctor Beda: Huius Offredi regni principio Antistes Oc-
cidentalium Saxonum Hadli saltem migravit ad vitam. Bo-
nus quippe erat vir ac iustus, & Episcopalem vitam sine doctrinam
magis iusto sibi virtutum amore, quam lullibus inflatu ex-
ercebat. Denique reuerentissimum Antistes Peithelony (de quo in
sequenti suo loco dicendum est, qui cum successore eius Albel-
mo multo tempore ad huc Diaconus sine monacho fuit) referre est
solutus, quod in loco, in quo defunctus est, ob meritum sanctitate-
m, multa sancta non sibi parata miracula hominibusque pro-
vincia illius solius ablatione inde pulverem propter languentes in a-
quam mittere, atque eorum gustum sua dispensatione multum sanua-
tem agrorum & hominibus & pecoribus conferre: propter quos ste-
quenti ablatione pulveris fieri, iussa sunt ibidem sancta non minima,
haec de sanctitate Episcopi Beda. Unde merito inter facti-
cos in Martyrologium relatum ipsum sancta Ecclesia
aque colitur, annuaque die, nempe Nonis Iulii, eius vna cum
aliis eiusdem diei sanctis commemorationem pie agere
conhibetur.

XII.

Ex Anglia vero in Germaniam migrantes, manipulos
ex Apolloniarum sanctissimi viri Suibetti Episcopi colli-

gimus, qui post predicationem Iherosolimitanorum in
aliis finitimis populis ministratum, quos Evangelio in-
buens, & virtute miraculorum confirmatum reddidit
Christianos, ad Bonifaciorum iterum se colitatem
conuertit; de quibus Marcellinus haec habet: Cuius
que ad Bonifacium venit, saltem ante ad intercessionem
in septimo quinto, statim salutaris reformationis
lulu ipsorum cordibus emendando tractat; sed quae
mentes, tunc ignorantia caliginibus caecata; Exemplis
carnum lumine perlustravit, gloriosum apparuit in vultu. Et
sicut in operibus suis: ita et a propheta videtur super
ad filium CHRISTI multo commotus, ut ad hunc
valedictorem prodigi solidando confirmat. Sed cum vixit
dicatane sanctissimi Suiberti multo conspiciat, CHRISTO
SERVIRE, & quibus pluri ad Orthodoxam fidei
larent, nefandissimum hortator solent, animam prole
denu in peni abire omni generi hominum, & non posse
re, fatetur per sua malignitatu sanctorum suum aut nocere, aut
expellere.

Cum ergo quidam dupudiciter in multis Occidentis
Sacerdotes Paganorum, calidus Iulianus mirum
vererit aduersus eam: qui ipsam verberatum puer, rursus
lo & lapidibus, a sancto, ipsorum discipulis & reprobis
sed cretus indistincta quorundam sortium Christianorum, aliter
dubio fuerit latuit (non enim palam ipsam tradidit
more Satrapae formam) non tamen cessavit ad praedicationem
fuerit semina vita per agrum videretur, tunc in
tos ad se ipsi in idolo, publice Christiani causa, ut habet
modo aureo Deo cogente, ad praedicationem
metendam, ipse etiam hostis hominum tunc & Diaboli
licet inuitus, & nolens iam et amplam operetur, sed
Marcellinus ita defendit: e

Erat, inquit, eodem tempore in quidem Iherosolimitanum
Vellender ch nomine, viri quidam dicitur & potest, Et illorum
obsequio de domino, viri & tunc in idolo, in quod
su arripes, & reslo proprii lacrarer. Erat autem illi
here incitator aliorum, & primus, qui sanctum
lo impetere non formidabat. Qui cum quidam dicitur
a multis visitaretur, tandem quidam de profetis
sorum Sacerdotum, & alio Paganis ipsi quidam
mare cepit: Nisi huiusmodi formi Deo pro
norum Episcopus, huius non exerat. Cuius magis
interando clamaret, confisus ad se ferretur & eius
nuda, per se & dudu, quidam sacrum. Dentem
numum delibaturae ad esse Suiberti quirit, & man-
obvire rogatur & mutatur, ad visitandam
pressus esset.

Igitur S. Suibertus, frater tam delori, demum
tens, in mare cum suis presbiteris & clericis, in
stantem eum, mox cepit demum, dicitur, in
dere, & horriduliter reserando clamare, in
fontes valde gementes mirabantur, Sed S. Suibertus
te demor, cessavit clamare, secro voluit, in
pressus esset.

Quem sanctum carnis apparuit sui, & vni
deote vacarent: & ipse autem in eum, DEF
me praebatur, ut ad laudem & gloriam sanctissimi
& ad conversionem incredulorum, demum
ne liberaret. Surgensque cum suis de creatura, signa
natum signo salutaris Crucis, dicit: In nomine
firi IESU CHRISTI praesentibus in nomine
cas ab hac DEI creatura, ut agnoscat
& Saluatoreum. Statim cum factore firmo
mare cepit: Non diu in ista per
DEI: nem sicut me ad hanc
le te factam ex ista terra &
liberatus, forez palam, in
niam, petens de commissa, in
CHRISTI in tantissime populi, in
Similiter multi Paganos cum
praesentes fuerunt, pedibus
dei Christiano agere & fere
dians, doctus animam Sapientiam
vi hominem, qui multum fuerat

... in ara crucis vivificat. Itaque per tres continuas hebdomadas in decem & in fide confirmat, baptizavit ex eis solummodo quadraginta duos, exceptis parvulis virisq; sexu & multitudine.

XV. Et licet Bonifacius esset gens barbara, fava & inculta, & plura Deo adierunt, propheta & sacilegiis sacrificiis responsa à demonibus cognovit, angurii & divinationibus foriviter: tamen sanctus Sabinus, condolem ipsorum miseria, sedala predicatione, crebris doctorationibus, & mirabilis sanctitate, Deo auxiliante, eos ad agnitionem veriperduxit luminis: ita ut relicto idololatriæ servitio in Christum convertentes, fana in quibus idola antea adorare consueverant, propriis manibus destruentes: Ecclesias construerent, in quibus Presbytero & Diacono sibi in adiutorium per diversa Ecclesiarum loca ordinauit. Qui postquam profatum errorem in magna parte, divina providente gratia, miraculis & sermonibus extirpavit, frequentatatur à populo circumquaque, postquam cateruatum ad eum confluerent, qui eximia comersatione & miraculis profati fana excitati, videri & audire eum sicutabant. Quibus libera proa documenta inprimis Evangelica, multos ex eis converterit, quos sacro baptizante fonte abluit & purgant: sicq; per biennium in tota iuvant, vita moribus & virtutum claris exemptis, omnibus, modis & venerabilis factus est. Fratero demq; amore plenus, quantum ad saltem professe satagebat. Ipse vero, ut omnibus omnia foret, sancto regno in necessitatibus, & infirmitatibus ipsorum visitavit, non solum Christianos, quos in fide visitando & exhortando confirmavit, sed & feroces Paganos errore idololatriæ irretitos, ut eos à vana cultu demonum eripere, ad fidem perduceret Christi. hæc ibi de his, quæ præfenti & sequenti anno sunt facta: adicit au dicit alia miracula hoc eodem tempore ab eodem Christi Apoptolo diuinitus edita, ex quibus maior facta sunt ad fidem accessio. Sed quas idem sanctus (ut commemorari fuerat diemon) passus sit postea infidias, suo loco dicenti sumus.

De Orientalibus rebus illud hoc anno secundo Iustianus Annales produunt, Sarracenos Damasci abstulisse à Christianis primariam Ecclesiam, excitatos emulatione odio eminentem pulcherrimum templi. hæc ex Theophane. Putamus hanc illam fuisse sancti Iohannis Baptistæ Ecclesiam, cuius meminit Beda, ubi in epitome de locis sanctis de Damasco agit.

IESV CHRISTI ANNVS 706.

IOANNIS PAP. VII. IYST. RHIN. ITER. IMP.
Annus 2. Annus 3.

SECVITVS Christi annus septingentesimus sextus Indictione quarta, quo nihil præterea Annales reddunt, nisi (quod ad res spectat Orientales) non sine magna ingraviditudo nota Iustianum Imperatorem, qui annis Balgaricus fuerat in Imperium restitutus, pactam pacem cum Trebellio ipsorum Rege siangentem, aduersus eum duxisse exercitum, sed dignas tulisse poenas, vixitque postea in bello ferens, fuga elapsus, vix Constantiopolim cum paucis redire valuit. Habent ista Iulius enarrata Græcorum Annales.

Hoc eodem anno septingentesimo sexto consignantes res gestæ sancti Githlaci anachoretæ in Anglia ab iis, qui eius vitam scriptis sunt profecuti. Vixit hic in horrida insula solitarius, multisq; virtutibus illustratus, Prophete dono imbutus, & miraculorum gratis insignis exiit. Habentur ex parte res præclare ab eo gestæ h, quas tu confulas.

Annal. Eccl. Tom. 8. Hh 3 in se

IESV CHRISTI ANNVS 707.

IOANNIS PAP. VIII. IYST. RHIN. ITER. IMP.
Annus 3. Annus 4.

SEPTINGENTESIMVS septimus Redemptoris annus Indictione quinta inchoatur, quo decimo quinto Kalendas Nouembris Iohannes Papa, ubi sedisset annos duos, menses septem, dies decem & septem, moritur, de quo ilta Anastasius: Hic fecit oratorium sanctæ Dei genitricis intra Ecclesiam beati Petri Apostoli, cuius parietes mulsino depinxit: illicq; auri & argenti quantitatem multam expendit, & venerabilium Patrum dextra locavit, vultus erexit. Hic restituit basilicam S. Eugenii, qua longo tempore detrita atque diruta fuerat. Laboravit autem & in cæmeteriis beatorum martyrum Marcelliani & Marci, Damascii, S. Pontificii, fecit vero & imagines per diuersas Ecclesias, quas quiescens, nosse desiderat, in cuius vultum ipsius depictum reperiet.

Basilicam itaque sanctæ Dei genitricis, que antiqua vocatur, pictura decoravit, illicq; ambonem nouiter fecit, & super eandem Ecclesiam, quantum ad se, Episcopum constituere maluit, illicq; Pontificatus sui tempus expleuit. Puto basilicam hæc Dei genitricis, que vocabatur antiqua, fuisse Ecclesiam sanctæ Mariæ trans Tiberim positam, à Calixto Papa erectam qua antiquior nulla, illicque sibi Iohannem habitationem delegisse. Sed pergit Anastasius: Hic fecit autem calicem præcipuum pensantem libras viginti, quem & gemmis pretiosis decoravit. Et in fine: Hic fecit Episcopus per diuersa loca numero decem & octo. Qui etiam sepultus est ad B. Petrum Apostolum ante altare oratorij S. DEI genitricis, quod ipse constraxit, sub die decimo quinto Kalendas Nouembris, Indictione sexta, Iustiano Romanorum Rempublicam gubernante. Et cessavit Episcopatus eius mensibus tribus. Sicque decimo quinto Kalendas Februarij creatus est Silinnius, de quo mox dicendi sumus anno sequenti.

I.
IOANNIS VII. PAP. OBIVT.

II.
BASILICA ANTIQVA DEI GENITRICIS.

IESV CHRISTI ANNVS 708.

SISYNNIVS PAP. IYST. RHIN. ITER. IMP. CONSTANT. PAP.
Annus 5.

EXORDIO anni Redemptoris septingentesimo octavi, sexta Indictione, decimo quinto Kalendas Februarij (ut diximus) creatur Papa Silinnius, natione Syrus, qui (inquit Anastasius) pedagricio humore ita tenebatur confectus, ut sibi citum propriis manibus exhibere non valeret: erat tamen constantis animo, & curam gerens, pro habitatoribus huius civitatis: qui & calcarias pro restitratione murorum iussit decingere, vixitq; in Pontificatu dies dimittat viginti, sicq; septima die Februarij moritur, morte repentina: qui fecit in insula Corsica Episcopum unum, sepultusq; est ad B. Petrum dicta die & Indictione sexta: cessavitq; Episcopatus eius mensum unum, seu dies viginti novem. Postea vero die septima Martij creatur Pontifex Constantinus natione Syrus, vir (inquit idem Anastasius) valde mitissimus.

Huius Pontificatus exordio contigit creati Raunenstem Archiepiscopum Felicem Romanque se conferre ex more, ut consecrationem acciperet ab ipso Pontifice, professione fidei edita & obedientiæ iponitione, licet inuitus, cogentibus magistratibus, sed rediens Raennam, penitens facti, resilit, Raunenatum infigatione peremptus, seque schismate ab Apostolica sede diuisit: cuius rei causa animum etiam Iustianum Imperatoris maxime

I.
SISYNNIVS PAP. CREATIO ET OBIVT. * apert.

CONSTANT. PAP.

II.